



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **M. D. K.**, narozena X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Jezová 1501, Bělá pod
Bezdězem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-174966-3/OAM-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení usnesení ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-174966-3/OAM-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o další opakované žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.

Žaloba

2. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žádá o mezinárodní ochranu především z důvodu podle § 14 a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť by jejím vycestováním došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Má obavy, že by se nedokázala v zemi původu začlenit do komunistické společnosti. Země původu je autoritářskou zemí, ve které dochází k porušování a omezování lidských práv a svobod, a to i za použití fyzického násilí ve formě mučení, nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestání. Žije v ČR přes 20 let a ovládá český jazyk, přičemž zde má rodinu a dlouholetého přítele, se kterým žije a sdílí domácnost a na jehož příjem je odkázána. Má na území ČR trvalé sociální a rodinné vazby. Žalovaný neposoudil, zda by vycestování žalobkyně bylo nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života, tedy zda nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Byl přitom povinen zabývat se překážkami vycestování žalobkyně včetně například nedostatku finančních prostředků, absence sociálních a rodinných vazeb. Žalovaný se řádně nevypořádal se zjištěnými skutečnostmi a dostatečně nezkoumal významné okolnosti. Žalobkyně má za to, že jsou u ní splněny podmínky minimálně pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí, přičemž odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Aktuální žádost byla v pořadí již čtvrtá žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Byla proto další opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalovaný posoudil důvody další opakované žádosti o mezinárodní ochranu a provedl srovnání s tvrzeními, která učinila v rámci předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti a nepoukázala na žádnou podstatnou změnu okolností jejího případu. Ani žalovaný neshledal nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že by žalobkyně byla vystavena pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. V zemi původu žalobkyně nedošlo od doby, kdy byla posuzována její předchozí žádost, k žádným zásadním změnám v politické či bezpečnostní situaci, které by mohly mít vliv na posouzení její žádosti. Stran národního humanitárního azylu žalovaný uvedl, že se jedná o výjimečný institut, který lze udělit v případě, že žadatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu, avšak bylo by nehumánní mu azyl neudělit. Jedná se o případy osob s těžkým zdravotním postižením či omezením, žadatele ze země postižené přírodní nebo člověkem způsobenou katastrofou. Žalovaný neshledal, že by bylo nehumánní žalobkyni azyl neudělit.

Podstatný obsah správního spisu

4. Z předloženého správního spisu plyne, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, rozhodnutím ze dne 12. 11. 2024, zajistila žalobkyni za účelem správního vyhoštění.
5. Dne 18. 11. 2024 žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žádost byla učiněna na formuláři žádosti v českém jazyce s větou „*Žádám o udělení mezinárodní ochrany v České republice.*“
6. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2001, kterým žalovaný mimo jiné rozhodl tak, že se žalobkyni azyl neuděluje a nevztahuje se na ni překážka vycestování. Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2003 ministr vnitra zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2001.
7. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2023 nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s odůvodněním, že žalobkyně netvrdila ani neprokázala žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

8. Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 5. 2024 žalovaný rozhodl, že žalobkynina žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
9. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění poukázal na předchozí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přičemž konstatoval, že aktuální žádost žalobkyně je již čtvrtá v pořadí, a jedná se tak o další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Při posouzení aktuální žádosti žalovaný vedle předchozích rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany vycházel také ze zprávy o zemi původu *Vietnam – Informace OAMP – 4. června 2024 – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv*. Žalovaný posoudil důvody další opakované žádosti o mezinárodní ochranu a provedl srovnání s tvrzeními, která žalobkyně učinila v rámci předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti a nepoukázala na žádnou podstatnou změnu okolností jejího případu. Ani žalovaný neshledal nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobkyně byla vystavena pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. V zemi původu žalobkyně nedošlo od doby, kdy byla posuzována její předchozí žádost (květen 2024), k žádným zásadním změnám v politické či bezpečnostní situaci, které by mohly mít vliv na posouzení její žádosti. Žalobkyně podala aktuální žádost o udělení mezinárodní ochrany až po svém opětovném zadržení pro nelegální pobyt a umístění do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Jedná se proto o prostou snahu žalobkyně zmařit hrozící vyhoštění a legalizovat si pobyt v ČR.

Posouzení žaloby soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
11. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně se k výzvě soudu ohledně rozhodování bez nařízení jednání ve lhůtě dvou týdnů nevyjádřila, přičemž má soud za to, že její souhlas byl dán.
12. Žaloba není důvodná.
13. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
14. Podle § 32 odst. 9 věty první zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body.
15. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu.
16. Podle rozsudku Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 4. 10. 2018, *Ahmedbekova*, C-652/16, z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice vyplývá, že je soud rozhodující o oprávněném prostředku v zásadě povinen posoudit důvody poskytnutí mezinárodní ochrany nebo skutkové okolnosti, které se sice týkají událostí nebo hrozeb, jež údajně nastaly před přijetím

uvedeného zamítavého rozhodnutí, ba dokonce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, avšak uplatněny byly poprvé v řízení o opravném prostředku. Musí ale dát možnost posoudit tyto nové důvody či skutečnosti i rozhodujícímu orgánu. Nové důvody nebo skutečnosti nemusí posoudit, pouze pokud byly uplatněny v pozdní fázi řízení, nebyly dostatečně konkrétní, nebo okolnosti nejsou významné nebo dostatečně odlišné od okolností, k nimž již rozhodující orgán mohl přihlédnout.

17. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci zástupce žalobce [srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78]. Tento závěr je bez dalšího aplikovatelný i v projednávané věci.
18. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou a všechny žádosti následující po ní za podmínky, že v řízení ve věci mezinárodní ochrany o 1. kterékoli předcházející žádosti bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje nebo se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, 2. druhé žádosti bylo vydáno rozhodnutí podle § 15, 15a, 17 nebo 17a, nebo 3. druhé žádosti bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. a) nebo e).
19. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
20. Jde-li o rozsah přezkumu usnesení o zastavení řízení o další opakované žádosti, soud připomíná, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení (srov. přiměřeně závěry rozsudku NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74).
21. V této souvislosti soud v obecnosti odpovídající žalobním bodům uvádí, že z obsahu správního spisu (srov. výše) plyne, že se v projednávané věci jedná o přezkum usnesení o zastavení řízení o *další opakované žádosti* ve smyslu § 11a odst. 3 ve spojení s § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. V tomto směru žalobkyně v žalobě ani nic nenamítala. Žalobkyně v této žádosti neuvedla žádnou skutečnost vztahující se k podstatné změně okolností, která by vedla k důvodné domněnce o nutnosti udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Součástí správního spisu je zpráva o zemi původu, na jejímž základě žalovaný nedospěl k závěru, že by k takové podstatné změně okolností došlo.
22. Žalobkyně v žalobě nově namítá, že její začlenění do komunistické společnosti není možné, že země jejího původu je autoritářskou zemí, ve které dochází k porušování a omezování lidských práv a svobod, a to za použití fyzického násilí ve formě mučení, nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestání. Těmito námitkami se soud nezabýval, protože nejsou dostatečně konkrétní a jde o skutečnost, k níž žalovaný mohl přihlédnout již v

předcházejícím řízení (srov. závěry rozsudku SDEU ve věci *Ahmedbekova* citované v bodu 16 tohoto rozsudku). Dle judikatury NSS je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel. Ten musí uvést azylově relevantní důvody podřaditelné pod § 12 zákona o azylu či tvrdit hrozbu vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Břemeno tvrzení tedy tíží pouze žadatele (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Důkazní břemeno je pak následně rozloženo mezi žadatele a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně správní orgán je povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Bylo tak na žalobkyni, aby v předcházejícím řízení dostatečně tvrdila nové skutečnosti ohledně podstatné změny okolností vztahujících k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu. Tato námitka není důvodná.

23. Žalobkyně nemohla být úspěšná ani se svou námitkou ohledně existujícího soukromého a rodinného života na území ČR, v čemž spatřuje důvod pro udělení doplňkové ochrany.
24. Předně je třeba uvést, že i tato námitka je zcela obecná a tyto skutečnosti nebyly v předcházejícím žalobkyní tvrzeny. Navíc se zcela mýlí s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí a účinnou právní úpravou dopadající na projednávanou věc.
25. Je pravdou, že jedna judikatorní linie dříve dovozovala, že v mimořádných případech by zásah do práva na soukromý a rodinný život garantovaného čl. 8 Úmluvy mohl být vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2021, č. j. 48 Az 8/2020-56, a judikaturu tam uvedenou). Podle tohoto ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považovalo, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Toto ustanovení však již bylo v době, kdy žalobkyně podala další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, zrušeno. Případný zásah do rodinného života žalobkyně proto nemůže představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu a z hlediska aplikace § 11a odst. 3 zákona o azylu není v projednávané věci podstatný. Námitka je nedůvodná.
26. Jako nedůvodnou shledal soud rovněž námitku stran národního humanitárního azylu.
27. Podle § 14 věty první zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl z humanitárního důvodu.
28. Z § 11a odst. 3 zákona o azylu jasně plyne, že další opakovaná žádost o mezinárodní ochranu se posuzuje pouze z hlediska důvodů pro udělení azylu podle § 12 a doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, popřípadě mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Z hlediska důvodů pro udělení humanitárního azylu se další opakovaná žádost neposuzuje.
29. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu může ministerstvo z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.
30. Odborná literatura dovozuje, že postup podle § 11a odst. 4 zákona o azylu „je žádoucí zvlášť v situacích, kdy jsou dány důvody, pro které ministerstvo na základě správního uvážení může rozhodnout o udělení **humanitárního azylu podle § 14**, případně o udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Tyto důvody by jinak neměly vztah k možnému pronásledování ani

brozbě vážné újmy a nemohly by být těmi důvody, pro které ministerstvo posoudí (další) opakovanou žádost jako přípustnou.“ (Komentář k § 11a. Chmelíčková, N., Votočková, V. Zákon o azylu. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017, dostupné v Systému ASPI; důraz přidán soudem).

31. Ve vztahu k národnímu humanitárnímu azylu však žalobkyně v předcházejícím řízení netvrdila ničeho. S námitkou (opět zcela obecnou) přišla až v žalobě. Národní humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu však představuje azyl vnitrostátní, tj. institut národní právní úpravy. Přímého účinku čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto není možné ve vztahu k národnímu humanitárnímu azylu ve spojení s § 11a odst. 4 zákona o azylu dovolávat (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 48 Az 1/2024-52). V tomto ohledu lze napadené rozhodnutí přezkoumat pouze podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
32. Ačkoliv žalovaný ve vyjádření uvádí, že se zabýval otázkou národního humanitárního azylu, z odůvodnění napadeného rozhodnutí to, zda a jak zvažoval ve vztahu k tomuto institutu aplikaci § 11a odst. 4 zákona o azylu, vůbec neplyne. Navzdory tomu podle soudu nepředstavuje tento nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí v podmínkách projednávané věci takovou vadu, která by měla vliv na jeho zákonnost.
33. Ačkoliv je posouzení přípustnosti další opakované žádosti podle § 11a odst. 4 zákona o azylu věcí správního uvážení žalovaného (ve spojení s § 14 zákona o azylu dokonce správního uvážení „dvojnásobného“), výklad neurčitěho právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou plně a meritorně přezkoumatelné (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS).
34. NSS již dříve ve své judikatuře vymezil situace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29), které lze považovat za případy zvláštního zřetele hodné. Jedná se například o osoby zvláště těžce postižené či nemocné nebo osoby přicházející z oblasti stížené humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Jsou to tedy situace, na které sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty § 12 a 13 zákona o azylu, ale ve kterých by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout (srov. také rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Naopak takovým případem NSS neshledal samu o sobě (tj. bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných) situaci, kdy cizinec žádal o mezinárodní ochranu z důvodu společného soužití se snoubenkou, která má desetiletou dceru (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69), nebo situaci, kdy cizinka žádala o udělení azylu z důvodu společného soužití s manželem – občanem Vietnamské socialistické republiky žijícím na území ČR, který sám o azyl nepožádal (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60).
35. Žalobkyně nepředestřela žádné plausibilní (hájitelné) tvrzení ve vztahu ke skutkovému stavu, který by mohl být podřaditelný pod neurčitý právní pojem případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu ve spojení s § 14 zákona o azylu. Zachování stávajících rodinných vazeb, délka pobytu na území, tvrzená integrace či situace žalobkyně po jejím návratu do země původu nelze za takový případ považovat, nejsou-li dány další významné skutečnosti, které by jeho udělení opodstatňovaly. Soud tak nepovažuje žalobkyni tvrzené obecné důvody, a to ani v jejich souhrnu, za případ hodný zvláštního zřetele. Ačkoliv tedy žalovaný pochybil, pokud se aplikací § 11a odst. 4 zákona o azylu ve spojení s § 14 zákona o azylu v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval, nezpůsobuje

to vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a která by tak představovala důvod pro jeho zrušení.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Vzhledem k tomu, že žalobní body nebyly důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námitky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. Jelikož soud rozhodl přímo o žalobě, návrhem na přiznání odkladného účinku se již nezabýval.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval a netvrdil, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné činnosti, pod kterou spadá rovněž obrana vlastních rozhodnutí v soudním řízení správním. Soud proto žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná [§ 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu].

Praha 6. ledna 2025

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce